

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VII. Declarantur dies, quibus est jejunandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

tio fuit, non tam Ecclesie solemnitates, & nuptiarum benedictiones, quam carnales commixtiones prohibere. Prohibitionem istam solemnitatis nuptiarum diligenter ab omnibus observari jubet Concilium Tridentinum sess. 24. de reform. matrim. cap. 10.

63 Et ideo Prosper Fagnanus in cap. Capellanus de feriis, unanimum Canonitarum penè omnium, & magni nominis Theologorum sententiam esse dicit, carnalem commixtionem in Quadragesima conjugibus esse prohibitam (licet contra sentiant Sotus, Bellarminus, & Sanchez) laudatque pro illa sententia S. Raymundum, S. Antonium, Paludanum, Sylvestrum, Cajetanum, & S. Congregationem Cardinalium, Concilii Tridentini Interpretum; quæ proposito sibi dubio, an matrimonium coram Parocho quocumque tempore contrahi possit? Respondit affirmativè, sed temporibus comprehensis in cap. 10. sess. 24. de reform. matrim. nuptiarum solemnitates, & ad domum, & carnalem copulam prohiberi. Enimverò quare tractatio sponsæ ad sponsum prohibetur? Respondet S. Thomas in 4. dist. 32. q. 1. a. 5. quæstione. 4. quia quando novæ sponsæ traducuntur, animus conjugum magis ex ipsa novitate ad carnalem copulam (id est circa carnalia) occupatur... Et propter hoc illis temporibus, in quibus homines præcipue debent se ad spiritualia elevare, prohibitum est nuptias celebrare. Atqui animus conjugis circa carnalia magis occupatur in copula ipsa carnali, quam in sponsæ traductione. Si ergo propter istam rationem prohibitis est tractatio, multo magis carnalis ipsa commixtio, juxta laudatam traditionem sanctorum Patrum.

CAPUT VII.

Declarantur dies quibus est jejunandum.

- 64 Jejunandum imprimis per totam Quadragesimam, incipientem à feria quarta Cinerum, usque ad Sabbatum sanctum inclusivè, Dominicis exceptis. can. non liceat, & can. non oportet de Consecr. dist. 8.
- 65 2º feriis 4. 6. & Sabbato quatuor temporum can. statutus, & can. jejunium dist. 76. Fallitur proinde Patruis deest. 168. & 169. aiens, quatuor temporum jejunia non esse de jure canonico, nec obligare sub mortali. Simili modo fallitur Burghaber centur. 3. casu 13. dicens, consuetudinem antinendam à pinguedine & larido, diebus & locis, in quibus ova & lacticia permittuntur, introductam non esse absolute animo se obligandi, sed initio ex devotione, postea ex errore credentium adesse obligationem; ideoque vim legis non habere, etsi omnes illam observent. Sed utrique isti opinioni, profectò nimis libera & audaci, communis Doctorum omnium, ac fidelium sentus contradicit.
- 66 3º in vigiliis Nativitatis Domini, & Assumptionis B. Virginis cap. ex parte, & cap. consilium de observat. jejun. ubi etiam adduntur vigilia omnium Apostolorum, præterquam Philippi, & Jacobi, & S. Joannis Evangelistæ. Verùm in Belgio consuetudo obtinuit, ut non jejunetur in omnibus illis vigiliis: nam v. g. in Diocesi Mechalinensi non jejunatur in vigiliis S. Jacobi in Julio, Bartholomæi, Thomæ, Barnabæ, & Mathiæ.
- 67 4º in vigiliis S. Joannis Baptistæ (quæ dum incidit in Festum Corporis Christi, anticipatur feriâ 4. præcedenti, juxta Bullam Urbani VIII. cum exire datam 13. Octobris 1638.) S. Laurentii, Sanctorum omniium, & Pentecostes; etsi non jure scripto, saltem universali Ecclesiæ consuetudine; hæc aliqui apud Leandrum q. 11. negant ex obligatione jejunandum in vigilia Pentecostes, saltem sub mortali.

Præterea à carnibus abstinendum omnibus feriis sextis (excepta ea in quam incidit Festum Nativitatis Domini) omnibus item Sabbatis totus anni, demptis per consuetudinem in Belgio, & aliis quibusdam locis, iis quæ veniunt à Festo Nativitatis Domini ad Festum Purificationis inclusivè. Item tribus diebus Rogationum, & in die sancti Marci can. Rogationes de Consecr. dist. 3. ubi dicitur quidem esse jejunandum, sed de consilio, non de præcepto, uti Glossa dicit ibidem. Sicubi tamen extat synodale præceptum jejunandi usque ad meridiem, servandum est.

CAPUT VIII.

Declarantur persona obligatæ ad jejunium.

68 Omnes (inquit S. Thomas) ad jejunia ad Ecclesia instituta communiter obligantur, nisi in eis fuerit aliquod speciale impedimentum. Quæ admodum enim fines, propter quos jejunia instituta sunt, omnes concernunt; ita & obligatio jejunii. Unde Leo Magnus serm. 2. de Quadragesima (inquit) maximum sacratissimumque jejunium, quod observantiam sui universis fidelibus sine exceptione denuntiat. Quia nemo tam sanctus, ut non sanctior; nemo tam devotus, ut non debeat esse devotior. Et S. Basilii orat. 2. de jejunio: Nulla est insula, nec ulla terra continens, non civitas, non gens, ul a, non extremus mundi angulus, ubi non sit auditum jejunii edictum. Quin & exercitus, & viatores, & nauta, & negotiatores, omnes pariter audiunt edictum, & summo gaudio excipiunt. Nequis igitur semet excludat à numero jejunantium, in quo omne hominum genus, omnis ætas, omnes dignitatum formæ censentur.

69 Quàm olim alia fuit, quàm modò sit, idæa obligationis jejunii! Olim summo cum gaudio jejunii suscipiebatur edictum; hodie cum tristitia. Nullus erat olim, quem Patres non hortabantur ad illud; hodie vix ad aliud plerique Casuista anniti videntur, quàm ut ab eo Christianos eximant. Olim mulieribus (inquit Baillius) quàm est naturale respirare, tam est conveniens jejunare; hodie pudor est quàm futilibus, imò ridiculis de causis ipsas excusare contendunt. Uxor (inquit Filiarius) non valet se gratiam servare viro, ob maciem, vel pallorem, à Doctoribus excusatur à jejunio. Et quid Tamburinus? Excusatur (ait) puella, nubere volens, si ex continuato Quadragesimæ jejunio speciositatem faciei (pro modico utique tempore illo) notabiliter minueret, ita ut, eâ visa, de facie extra suum morem notaretur. Grande atique malum, ob quod negligere liceat tam solemne, tamque animabus, corporibusque tanandis necessarium Ecclesiæ præceptum! Senibus (ait rursus Baillius) levem reddat laborem jam olim contracta cum jejunio familiaritas. Sexagenarii robusti & validi (ait Sanchez l. 7. de matrim. dist. 32. n. 17) non tenentur jejunare. Si tantum Quadragesimæ tempus advenerit (verba sunt S. Chry. ost. serm. 52.) licet cobortes nemo, licet consilium det nemo, etiam si qui negligentissimus fuerit, excusatur, & obligationem ab ipso tempore consilium & cobortationem admittit. Hodie pauci sunt, qui dispensationem non petunt, vel sese jejunare non posse non prædicant, facilièque inveniunt Medicos & Casuistas, à quibus excusantur. Nam Caramuel Theol. fundam. num. 1126. & seqq. relatis ad singula pluribus Casuistis: Excusantur (inquit) futores, furtores, barbitonfores, & similes. Prædicatores, Lectores, Confessarii, &c. Advocati, Procuratores, Scriptores, &c. Etiam Musici. Iter agentes, prægnantes, lactentes. Qui ergo manent in mundo, qui debeant jejunare? Sane civet, qui nullam manus habent.